

Amsterdam-Traktaten indebærer, at ligesom Kommissionen er forpligtet til at fremsætte forslag inden for sundhed, sikkerhed og miljøbeskyttelse på et højt beskyttelsesniveau, skal Rådet og Europa-Parlamentet bestræbe sig på at vedtage forslag på et højt beskyttelsesniveau. Samtidig forpligtes Kommissionen til, når den fremsætter forslag inden for de ovennævnte områder, at tage hensyn til navnlig enhver ny udvikling baseret på videnskabelige kendsgerninger.

Traktaten indebærer også en række præciseringer af miljøgarantien. Det gøres klart, at den også kan bruges på retsakter vedtaget af Kommissionen i de såkaldte komité-procedurer. Formuleringen i den eksisterende bestemmelse, ...» efter at Rådet med kvalificeret flertal har vedtaget en harmoniseringsforanstaltning« er udgået, hvorfor der ikke længere er grundlag for Kommissionens fortolkning af, at et medlemsland skal have stemt imod en harmoniseringsforanstaltning for at kunne påberåbe sig miljøgarantien. Det gøres klart, at miljøgarantien ikke alene kan bruges til at opretholde nationale bestemmelser, men også til at indføre nye regler på miljø- og arbejdsmiljøområdet, baseret på nyt videnskabeligt belæg. Endelig er Kommissionens rolle klargjort og strammet op. Kommissionen skal bekræfte eller forkaste et lands anvendelse af miljøgarantien inden for seks måneder.

I forbindelse med muligheden for at indføre nye nationale regler er der opstillet nogle betingelser: 1) Der skal være nyt videnskabeligt belæg for de nye regler. 2) Der skal være tale om et problem, der er specifikt for den pågældende medlemsstat. 3) Problemet skal have vist sig efter vedtagelsen af de harmoniserede regler. 4) Kommissionen skal påse, om de nationale regler er et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne, og om de udgør en hindring for det indre markedes funktion.

Endelig indebærer Amsterdam-Traktaten en ændring af beslutningsproceduren for vedtagelse af miljøregler efter den tidligere artikel 130S i EF-Traktaten. Man overgår fra samarbejdsproceduren til proceduren med fælles beslutningstagen.

Svig

Med Amsterdam-Traktaten udbygges reglerne om bekæmpelse af svig.

For det første ved, at der skabes særlig hjemmel til med kvalificeret flertal, efter proceduren i artikel 189B i EF-Traktaten, at vedtage de nødvendige retsakter til forebyggelse og bekæmpelse af svig, der skader Fællesskabets interesser, uden at dette skal berøre anvendelsen af medlemslandenes strafferet og retsplejeregler.

Endvidere ved, at Revisionsrettens stilling styrkes, idet denne bl.a. får mulighed for at klage til EF-Domstolen i spørgsmål vedrørende Rettens egne beføjelser og får udvidet sin høringsret i visse tilfælde af lovgivning.

Herudover indsættes et princip om sund finansforvaltning, også kaldet forsvarlig økonomisk forvaltning i forbindelse med Kommissionens gennemførelse af EF-budgettet. Medlemslandene skal samarbejde med Kommissionen for at sikre, at bevillingerne anvendes korrekt.

Nærhed og nationale parlamenter

Amsterdam-Traktaten ændrer ikke på det grundlæggende nærhedsprincip, som fastlagt i artikel B i Traktaten om Den Europæiske Union og artikel 3B i EF-Traktaten. Der er i tilknytning til disse bestemmelser vedtaget en protokol om nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet. Denne protokol svarer generelt set til indholdet af de politiske retningslinier, der blev vedtaget i Edinburgh, og er derfor udtryk for en traktatfæstelse af disse.

Herudover er der med Amsterdam-Traktaten vedtaget en protokol om de nationale parlamenter. I henhold til protokollen skal alle Kommissionens grøn- og hvidbøger til høring i de nationale parlamenter. Der skal desuden som hovedregel gå mindst 6 uger fra et forslag foreligger, til der kan træffes beslutning. Der bliver således bedre tid til at undersøge forslagene i de nationale parlamenter. Endelig får COSAC (Konferencen for Organer med ansvar for EF-anliggender) mulighed for at udtale sig om forslag, der vedrører retlige og indre anliggender med særlig vægt på nærhedsprincippet.

Åbenhed

Amsterdam-Traktaten indebærer, at der i de indledende bestemmelser indskrives et generelt princip om åbenhed i EU-samarbejdet.

Endvidere medfører Amsterdam-Traktaten en traktatfæstelse af princippet om aktindsigt. Princippet vil gælde i forhold til Rådets, Parlamentets og Kommissionens dokumenter. Disse dokumenter kan vedrøre alle tre søjler. De nærmere retningslinier for aktindsigt skal fastsættes i en retsakt, som vedtages efter proceduren med fælles beslutningstagen inden for en periode af 2 år efter Amsterdam-Traktatens ikrafttrædelse.

Herudover traktatfæstes det, at når Rådet optræder som lovgiver, skal afstemningsresultater og stemmeforklaringer samt erklæringer afgivet til mødeprotokollen offentliggøres.